

Mijn naam is Gavarin en ik wil graag iets zeggen.

Toen ik op een avond thuiskwam, bleef ik voor mijn deur staan. Strikt genomen was het niet mijn deur. Het glazen exemplaar deed niet méér dan de hal afsluiten in het pand waar ik woonde.

Ik beschikte die dag over welgeteld vijf zakken, en ik zal hier niet gaan opsommen wat er allemaal in zat. Ik doorzocht ze, maakte er een paar bol, een paar plat, één lelijk bultig, en weer een andere keerde ik binnenstebuiten, haaks op mijn heup. Niets. Alles, zo men wil, behalve sleutels.

Dat was logisch. Ik deed mijn sleutels zelden in mijn zakken. Ik stopte ze liever in mijn aktetas. Maar mijn aktetas was ik vergeten, ergens. Nu had ik mijn tas nooit eerder zoekgemaakt. Juist daarom was ik voor mijn deur stil blijven staan.

Want hoe vervelend ik het ook vond om mijn sleutels kwijt te zijn, ik was ontgoocheld, diep ontgoocheld, dat ik ze uitgerekend in mijn tas was kwijtgeraakt. Beter gezegd, mét mijn tas. Want ik was gehecht aan mijn tas. Ik was natuurlijk niet speciaal gehecht aan mijn sleutels. Ik had ze nodig, net als iedereen, maar ik was er niet aan gehecht, nee, ik had er geen gevoelens voor, en het bosje was ook niet getooid met een sleutelhanger waaraan ik om een of andere reden verknocht kon zijn. Maar mijn tas, ja, daar was ik aan gehecht. En verder had ik hem nodig, in hoge mate zelfs.

Ik wil hier graag eerlijk zijn. Zonder mijn tas was ik niets. Voelde ik me naakt. Zo ging ik nooit de deur uit zonder. Zelfs om stokbrood, gewoon stokbrood te halen, nam ik hem mee. Ik

schoof het brood er schuin in, zodat de punt uit de opening stak die bij dit model werd uitgespaard als de klep dichtgeklikt zat.

Tot dat moment bezat ik namelijk een tas met klikslot. Daar had ik voor gekozen toen ik hem kocht, een andere wilde ik niet. En sindsdien was ik gewend geraakt aan dat klikslot, ik kon me sowieso geen tas meer voorstellen zónder klikslot. Die tas was een deel van mezelf geworden. Bij gebrek aan een completere zelfdefinitie is het zelfs niet overdreven te stellen dat ook het omgekeerde waar was en ik een deel van mijn tas was geworden. Kortom, dat ik volgens mij geheel in mijn tas besloten lag.

Misschien is dat trouwens, dacht ik soms bij mezelf, precies waarom hij leeg is: behalve mijn sleutels zit er niets in mijn tas. Waarschijnlijk, veronderstelde ik, moet dat mij het gevoel geven dat ik daar aanwezig ben, in gezelschap van mijn sleutels. Al met al resulteerde dit samenvallen met mijn tas – bij mij, Gavarin – helemaal niet in een sterke aanwezigheid. Want God weet dat ik niet per se gezien wilde worden, met mijn tas. Integendeel, ik wilde per se niet gezien worden, en de gedachte dat voorbijgangers hun blik op mijn tas konden vestigen in plaats van op mij stelde me gerust, hielp me om niet onderuit te gaan. Want dat is weer een andere kant van de zaak, ik was bang te vallen. Ik verwachtte dat ik zou vallen. Ik viel in feite al. Het ergste verwachten, iets ergers dan onderuitgaan, en intussen op je gezicht gaan, dat was zo'n beetje mijn visie op het leven.

Toen het tot me doordrong dat ik samen met mijn sleutels ook mijn tas kwijt was, leek het me in deze situatie mijn volste recht om te aarzelen. Ik was me bewust van mijn rechten. Toch lag het niet in mijn bedoeling lang te aarzelen. Ik voelde me uiteraard naakt zonder mijn tas, ik vroeg me zelfs af hoe het me was gelukt tot hier te komen, zo zonder, en in geen geval mocht iemand me in deze gang te zien krijgen. Ik aarzelde dus kort tussen de twee oplossingen die zich opdrongen: óf het gebouw uit lopen op zoek naar mijn tas en mijn sleutels; óf op de intercomknop drukken om de glazen deur voor me te laten openen.

Eerlijk gezegd was het best gecompliceerd om het gebouw uit te lopen op zoek naar mijn tas. Zoals wel vaker gebeurt, wist ik niet waar ik hem was kwijtgeraakt. Ik kon daar natuurlijk over gaan nadenken, buiten, op een rustige plek, zonder al te veel drukte van mensen en auto's, en zonder mijn tas dus, gesteld dat Anne Lebedel niet opendeed als ik op de knop van de intercom drukte. Om daarachter te komen hoefde ik alleen maar op de knop te drukken.

Ik drukte op de knop. Anne Lebedel reageerde niet. Toch woonde ze bij mij. Ze hield van me. In ieder geval hield ik, Gavarin, van haar. Vandaar ook dat ze bij mij woonde. Omdat ik van haar hield. Misschien ook omdat zij van mij hield. Of omdat ik een mooi appartement had. Nou ja, een groot appartement. Misschien hield Anne Lebedel van mijn grote appartement. Daar had ik alles voor gedaan. Ik had het gezellig proberen te maken in mijn grote appartement. Ik had het helemaal in mijn eentje ingericht, vóór de komst van Anne Lebedel. Met

het oog op haar komst. Al in de tijd dat ik Anne Lebedel nog niet kende, wachtte ik op haar.

Haar komst dateerde van kort na onze ontmoeting. Misschien was het allemaal wat snel gegaan. Maar dat lag niet aan mij. Ik had Anne Lebedel niet gedwongen. Twee weken geleden was ze bij me ingetrokken.

Aangezien ik uitsloot dat ze doof was geworden, wachtte ik even, bedacht vervolgens dat ze misschien net op dit moment niets kon horen of niet kon opendoen, en drukte nogmaals op de knop, zonder resultaat, waarna ik concludeerde dat ze er niet was. Dat leek me niet heel vreemd. In dat geval zou Anne ofwel straks thuiskomen ofwel niet. Niet meer thuiskomen. Nooit meer. Dat vond ik niet zo raar. Het tegendeel zou me veel meer hebben verbaasd: dat Anne wél thuis zou komen, weer opnieuw naar ons huis zou komen, mijn droom om haar bij me te kunnen houden nog langer zou laten duren.

Hoe dan ook, geconfronteerd met deze nieuwe keuzemogelijkheid – dat Anne al dan niet thuis zou komen – leek het me beter om buiten na te denken. Zo onopvallend mogelijk liep ik het gebouw uit.